

פרשת בהעלותך

להאיר אור

פרשתנו פותחת במצוה שניתנה לאהרן הכהן להדליק את מנורת המקדש, כמו שנאמר "בהעלותך את הנרות וגו'" (במדבר ח, ב). הדלקת המנורה משמעותה להאיר אור, ודבר זה מתאים דוקא לאהרן הכהן, מפני שמידתו היתה מידת חסד ולב טוב ורוב נתינה ואהבה, וכמאמר רז"ל (אבות א, יב) שהיה אהרן "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", שזהו בחינת הדלקת מנורת המקדש, שענינה השפעת אור וחסד.

ובהמשך הפרשה אנו שבים ופוגשים את מידת טוב הלב גם באחיו של אהרן, משה רבנו, כשסיפר לו יהושע שאלדד ומידד מתנבאים במחנה, וביקש להפסיק את נבואתם מפאת כבודו של משה, אמר לו משה: בוט תמחמ יכ, (טכ, אי רבדמב) "סהילע וחור תא' ה' נתי יכ, םיאבנ' ה' םע לכ ןתי ימו, יל התא אנקמה" ליבו של משה שמח בכך.

ועל כן זכו צדיקים אלו, וכל הצדיקים בהמשך הדורות שהלכו בדרכם, שהיה הקב"ה עושה ניסים גלויים על ידם, ומשנה כל מערכות הטבע על פי גזירת פיהם. כיון שטבעו של בשר ודם שדואג הוא, ראשית כל, לעצמו, ועיקר שמחתו היא בהצלחתו, ובחינה זו של טובת הלב ושמחתו בהצלחת הזולת, והרצון לדאוג לזולתו יותר ממה שדואג לעצמו, זהו ממש היפך הטבע האנושי.

וכיון שזכו צדיקים אלו לשנות את טבעם האנושי, ולקנות בלבם מידת טוב לב כלפי הזולת, על כן מידה כנגד מידה גם הקב"ה נותן כח בידם לשנות את טבע הבריאה.

וזו עבודתו העיקרית של כל אחד, להסיר את הרוע האנושי הטבוע בו, ולפתח בקרבו את המידה הנשגבה של לב טוב כלפי זולתו, עד כי ישמח בכל ליבו בשמחת זולתו, וידאג לו כפי שדואג לעצמו ויותר מכן, וישפיע לו ממה שנתן לו הבורא, כמידת החסיד האומר "שלי שלך ושלך שלך" (אבות ה, י).

ובזכות זה יחולו ברכות רבות על ראשו, על דרך שמצינו שהנותן צדקה לעני ומפיסו ומשמחו ומעודדו מחמת ליבו הטוב והרחום, מתברך בברכות עצומות (ראה בבא בתרא ט, ב). וסימן נאה לדבר בפסוק: םע דסחהו הקדצה רכשב רבדמה, "םלוע דע חטבו טקשה הקדצה תדובעו, םולש הקדצה השעמ היהו" הזולת, אשר מקורו בספר ישעיה בפרק לב פסוק יז, הרומזים למידת 'לב טוב' (פרק לב - 'לב', ופסוק יז - גימטריא 'טוב'), אשר אודות לה יזכה האדם לנחול שפע של ברכות וכל טוב.

